

Δήμητρα Φράγκου
Γιώργος Κανιάρης
Ευφροσύνη Βασιλοπούλου

Οι τρεις εξερευνητές

Η γνωριμία των παιδιών
Κεφάλαιο 1ο

Κάθε καλοκαίρι στο νησί της Μήλου κάνουν διακοπές τρεις οικογένειες από την Αθήνα. Η Μήλος είναι ένα μικρό νησί στο Αιγαίο πέλαγος με καταγάλανα νερά και πολλές σπηλιές που το νερό μπαίνει μέχρι μέσα.

Μια ηλιόλουστη μέρα πήγαν τυχαία οι τρεις οικογένειες στην παραλία του Κλειφτικού. Το αγόρι από τη μία οικογένεια, ο Γιώργος επιθυμούσε να παίξει volley, αλλά ήτανε μόνος του. Ήταν λυπημένος, αλλά ξαφνικά είδε την Εμυρίλλια. Μάζεψε όσο θάρρος είχε και πήγε να της μιλήσει.

- Γεια σου, είμαι ο Γιώργος, εσύ να πώς σε λένε;

- Έμένα με λένε Εμυρίλλια, χάρηκα πολύ!

- Θέλεις να παίξουμε volley;

- Ναι, θα ήθελα πάρα πολύ.

Τα δύο παιδιά χωρίστηκαν μεταξύ τους

και έπαιξαν volley κάτω απ' το καυτό

ήλιο. Ο Γιώργος είναι ψηλός, έχει θκούρα

μαλλιά και καφέ μάτια. Ο Γιώργος είναι

δυνατός και αθλητικός. Η Εμυρίλλια είναι ψηλή,

έχει καφέ μαλλιά και έχει καφέ μάτια.

και της αρέσει να παίζει volley.

Κάτω από μια κόκκινη ομπρέλα καθόταν ένα κοριτσάκι που κοίταζε τα δύο παιδιά και ζηλένε.

Ζήτησε στην άκρη του
 έχωλυμω της και τη
 σε να τους ζητήσει
 να παίζουν μαζί τους.

- Γεια σας! Εγώ είμαι η Δήμητρα, θέλετε να γίνουμε φίλοι;

- Ναι, θέλουμε πολύ, είπαν και τα δύο παιδιά μαζί.

- Έμένα με λένε Γιώργο. κι αυτή είναι η Εμυρίλλια.

- Θέλεις να παίζεις κι εσύ volley μαζί μας;

- Ναι, φυσικά και θα ήθελα να παίζω μαζί σας!

Έτσι και τα παιδιά παίζανε volley, ρακέτες και κολυπησαν στην θάλασσα.

Όσο τα παιδιά έπαιζαν οι γονείς των παιδιών είχαν γίνει μια παρέα. Εξάλλου τα παιδιά τους πήγαιναν στην 5η Δημοτικού και είχαν πολλά κοινά.

- Παιδιά είναι η ώρα να φύγουμε, είναι η μαμά της Δημητριάς.
- Μπορούμε να κάτσουμε λίγο ακόμα;
- Όχι παιδιά έχουμε μια εκδρομή.

Όλοι μαζί πήγαν σε μια ταβέρνα για να φάνε. Πέρασαν πολύ ώρα ήρθαν πιο κοντά και κατόπιν την άλλη μέρα να ξεαφρούν, στην παραλία του Σαρακινικού.

Το μυστήριο ξεκινάει!
Κεφάλαιο 2ο

Οι τρεις συκοφάνες, την επόμενη μέρα, έφυγαν από την Ελλάδα χωρίς να έχουν ένα τεράστιο τεράστιο ξεκίνημα για τον τόπο συνάντησής τους.

Η διαδρομή ήταν δύσκολη αλλά φανταστική. Υπήρχαν χιματόφοροι, τρεχούμενα νερά χωρίς καθεύου βλάστηση ή αντανάη να ήθουν στο φρέγγαρι. Το αυτοκίνητο δεν μπορούσε να πάει μέχρι την παραλία λόγω του δρόμου από τα συνίσιαν περσώνιας.

Ο τόπος ήταν άγριος αλλά πανέμορφος
 ταυτόχρονα. Τα κορίτσια ανέβηκαν το λόφο
 από όπου θα έπρεπε να ηρεμήσουν για να
 απολαύσουν την γαλήνια νερά. Η θάλασσα ήταν
 απίστευτη!

- Από κάτω του πελάγου πρώτος
 έχω, είτε ο λώπος και
 έτρεξε προς την άκρη,
 κοιτώντας κάτω και είδαμε πως
 ήταν πολύ ψηλά. Ποβήθηκε και σκέφτηκε
 να φύγει. Η νεραιά όμως που θα έπρεπε
 να ήταν μεγαλύτερη... δείχνει τα μάτια και

δείχνει. Μετά από λίγο συνέχισαν να είναι στο
 νερό. Ανοργιά τα μάτια του και βλάνει
 ότι το κορίτσιο,

- Για σου λώπος, είναι τα κορίτσια.
  - Τι; πως; αφού έχω είναι πρώτος.
  - Την ώρα που περίμενες μέχρι να το πάρεις
 ανήκεση ηδη έγινε, είτε η Ευριπία.
  - Όση ώρα κορομπόισαν και ανόταν
 ανα τον ήλιο και της Οιδύσεως είναι
 να ανεβαίν πάνω ώστε να κάνουν μια
 ξεδουσία βουζιά.
- Αυτήν τη φορά ο λώπος δεν βλάνει

Κάθελον. Έπεσαν και οι τρεις μαζί και αποφάσισαν να μην κλείσουν τα μάτια. Τότε ο Γιώργος κατάλαβε ότι δεν ήταν τρομαχτικό. Τα παιδιά έκαναν πολλές βουτιές και ξαφνικά η Εμυρίλλια χτύπησε το πόδι της στον πάτο της θάλασσας.

- Αου!
- Τι έγινε; Είσαι καλά, είπε ο Γιώργος και η Δήμητρα.
- Είμαι καλά αλλά κάτι με χτύπησε στο πόδι.

Τα παιδιά βούτηξαν κι έφτασαν στο πάτο της θάλασσας για να δουν τι χτύπησε την Εμυρίλλια. Όταν τα παιδιά είδαν τι έχει στον πάτο απορητέυτηκαν. Ήταν ένα μπουκάλι. Που να ήξεραν όμως...

Το μυστήριο του μπουκαλιού Κεφάλαιο 3ο

- Θέλω αυτό το μπουκάλι να το επάσω, είπε η Εμυρίλλια γελώντας.
- Θα βουτήξω εγώ είπε ο Γιώργος, και βούτηξε. Μετά από λίγο ο Γιώργος βγήκε από τη θάλασσα και κρατούσε το μπουκάλι. Τότε η Εμυρίλλια είδε ότι το μπουκάλι δεν ήταν άδειο.
- Ποιες γρήγορα να δούμε τι έχει το μπουκάλι, είπε η Δήμητρα. Τα τρία παιδιά πήγαν να δουν τι είχε αυτό το μυστηριώδες μπουκάλι έξω στα βράχια.

Τότε τα παιδιά το έσπασαν και είδαν κάτι που δεν περίμεναν με τίποτα! Ήταν ένα χαρτί τυλιγμένο ρολόι. Το ξετυλίξανε κι είδαν έναν χάρτη.

- Μοιάζει με χάρτη θησαυρού, αλλά λείπουν κομμάτια.
- Είπε ο Γιώργος.
- Όχιως! Είπε η Δημητέρα. Ο χάρτης έχει πολλά μονοπάτια και ένα μεγάλο κόκκινο φάρμαστικό!

~~Από τη Δωδονή κατά μήκος~~
~~Από τη Δωδονή κατά μήκος~~
~~Από τη Δωδονή κατά μήκος~~
 Είπε ο Γιώργος,
 Είναι η Δωδονή προς

την ταβέρνα.

- Πρέπει να βρούμε τρόπο να πάμε στην ταβέρνα, λέει η Δημητέρα.
- αφήστε το πάνω μου, είναι ο Γιώργος.
- Θα πω ότι εκεί πολύ ωραίο φαγητό. Πάρτε γρήγορα να τους τα πούμε κι έτσι πήγαμε στους γονείς τους.
- Μαμά! Μπαμπά! Θέλω να πάμε στη ταβέρνα που πήγαμε χθες.
- Πάει εκεί θα πάμε; είπε η μητέρα του Γιώργου.
- Ναι Ναι εκεί να πάμε, είπε η

Το κρυμμένο κεφάλαιο 4ο

- Εμυρίλλια, έχεις δίκιο άντε να πάμε να πάρουμε φαγητό. Τόσο ωραία φαγητά δεν έχουμε φάει ποτέ! Και πήγανε στην ταβέρνα. Καθώς έτρωγαν σκέυονταν πως να φύγουν από το τραπέζι. Αλλά και που να ψάξουν δεν ήξεραν τίποτα άλλο!
- Η λύση δόθηκε από το βερβιτόρο
- Τα φαγητά τα φέρνει ο γιος του αφεντικού, ο οποίος κοιμάται στο υπόγειο.
- Τα παιδιά κοιτούσαν με γούδρο μύνα

- μαζί. Η ταβέρνα είχε υπόγειο! Κάπως πρέπει να πάνε εκεί.
- Θέλω να πάω τουαλέτα, λέει η Δημητρά.
- Θα έρθω μαζί σου, είπε η Εμυρίλλια κι της έκλεισε το μάτι.
- Που είναι η τουαλέτα; Ρώτησαν τα κορίτσια τον σερβιτόρο.
- Είναι στο υπόγειο, τους απάντησε εκείνος.
- Έτσι τα κορίτσια πήγαν στις τουαλέτες και δίπλα από τις τουαλέτες είδαν μια μεγάλη ξύλινη πόρτα. Πήγαν να μπουν αλλά ήταν κλειδομένη.
- Πρέπει να βρούμε το κλειδί! Είπε η Εμυρίλλια.

Η τύχη τους χαμογέλασε ξανά. Αφού έψαξαν λίγο βρήκαν ένα χαλί κάτω από το χαλάκι. Πήραν το κλειδί και άνοιξαν την μυστηριώδη πόρτα.

Μπήκαν μέσα και είδαν το δωμάτιο του γιού του αφεντικού. Ήταν ακατάστατο, είχε παντού πεταμένα πράγματα. Ψάχνε γύρω και βρήκε πάνω στο γραφείο τον άλλο μισό χάρτη.

- Θα τον βγάλω φωτογραφία στο κινητό μου, για να μην μας καταλάβουν, είπε η Δήμητρα.
- Καλή ιδέα, της είπε η Εμυρίλλια.

Έτσι τα κορίτσια τον τραβήξαν φωτογραφία κι έφυγαν για να μην τους καταλάβουν. Για αυτό γύρισαν

πίσω στο τραπέζι τους. Οι γονείς τους αναρωτήθηκαν γιατί άρραξαν τόσο παλιά,

- Παιδιά που ήσασταν τόσο ήσυχες, λέει η μαμά της Εμυρίλλιας.

Ήμασταν στο μπάνιο και περιμέναμε για να πάμε κι εμείς, είπε η Δήμητρα.

Ψάχνε το πλούσιο φαγητό τους, περίσσευε όμορφα, αλλά κάποτε έπρεπε να φύγουν.

- Παιδιά, πρέπει να φύγουμε!
- Καλά εντάξει, αλλά μπορούμε να πάμε στο πάρκο να παίξουμε; Είπε ο Γιώργος.
- Ναι, φυσικά και μπορούμε, όμως θα φύγουμε όταν σου

παιζοντάζει; Είπε ο μπαμπάς του Γιώργου:

- Ναι, μπαμπά.

Πήγαν στο πάρκο, αλλά δεν πήγαν τυχαία.

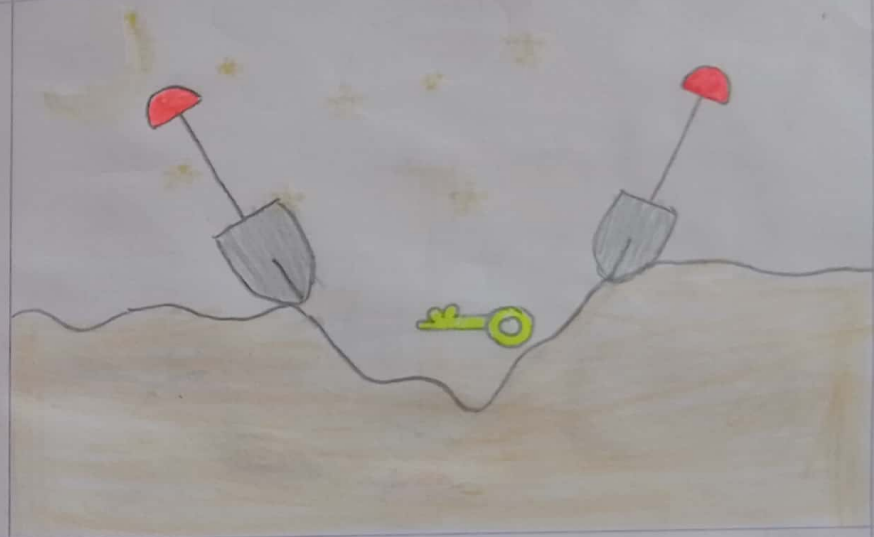
Η Εμυρίλλια είχε δει στο δωμάτιο του γιού του αφεντικού της ταβέρνας ένα κουτί κλειδωμένο κι ένα χαρτάκι που έδειχνε το πάρκο. Η Δήμητρα είπε στον Γιώργο γιατί ήρθαν στο πάρκο.

- Παιδιά φάξτε γύρω γύρω μήπως βρείτε το κλειδί, είπε η Εμυρίλλια.

- Θα πάω να φάξω στην άμμο, λέει η Δήμητρα.

- Εγώ θα πάω στην τσουλήθρα, είπε η Εμυρίλλια.

- Κι εγώ θα πάω στις κούνιες, λέει ο Γιώργος.

Έτσι και τα παιδιά φάξανε παντού και ξαφνικά:

- Γιώργο, Εμυρίλλια, το βρήκα!!

- Τι; Που; Είπαν και τα δύο παιδιά μαζί με ένα μεγάλο χαμόγελο.

- Το βρήκα κάτω από το κάστρο στην άμμο!

Πάνω στην άμμο ο μπαμπάς του Γιώργου τους φώναξε να φύγουν.

- Παιδιά, ελάτε! Αρκετά παίξατε!

Τα παιδιά συμφώνησαν, γιατί έπρεπε να συνεχίσουν το μυστηριώδες ταξίδι τους.

Τα όνειρα των παιδιών Κεφάλαιο 5^ο

Το βράδυ της ίδιας μέρας όλη η παρέα συναντήθηκε στο ξενοδοχείο που έμενε η Εμυριλίδια. Ήταν το τελευταίο βράδυ που θα ήταν όλοι μαζί. Κάθε παιδί θα συνέχιζε αλλού τις διακοπές του.

Τα τρία παιδιά κάθονταν ξαπλωμένα στην παραλία κοιτώντας τα αστέρια στον ουρανό.

- Παιδιά χώρα που λύσαμε το μυστήριο για το χάριση; Τι ήξερο να βρούμε, είπε η Εμυριλίδια
- Εγώ πιστεύω ότι χάνουμε τον χρόνο μας, είπε ο Γιώργος. Δεν θα υπάρξει τίποτα.
- Εγώ πιστεύω, είπε η Δήμητρα θα είναι γεμάτο λίρες. Θα γίνουμε πλουσίτες.

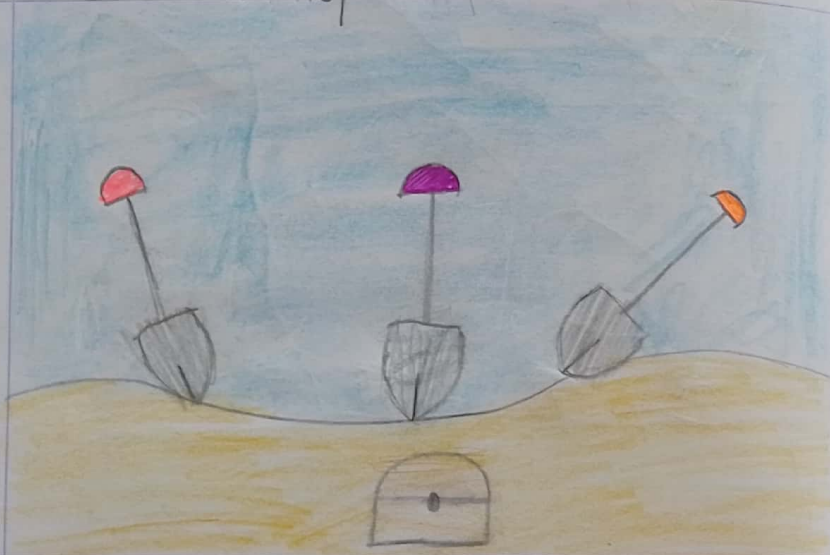

Και εγώ πιστεύω το ίδιο μέχρι το Γιώργος, είπε η Εμυριλίδια. Αλλά είναι αργά να ανησυχούμε.

- Το πιστεύεις ότι είναι η τελευταία μέρα μας; Πέρασαμε πολύ ωραία, είπε η Δήμητρα με τα χέρια που θα έχω από αργία θα πάω διακοπές στη Καραϊβική.
- Θα μας πάρεις μαζί; ρώτησε ο Γιώργος
- Εννοείται και θα σας πάρω!

Τα παιδιά συνέχισαν τα όνειρα αλλά σε λίγο έφυγαν για να πάνε για ύπνο. Η επόμενη μέρα θα ήταν αποκαλυπτική!

Η αποκάλυψη του Μυστηρίου
Κεφάλαιο 6^ο

Την επόμενη μέρα τα τρία παιδιά
είχαν καταφέρει να πείσουν τους γονείς τους
να πάνε στην παραλία που εκεί κοντά ήταν
κρυμμένος ο Αθωαυρός.

Μεγάλο πριν το μεσημέρι τα τρία παιδιά
με το κλειδί κρυμμένο στη τσέπη του
Γιώργου και τα φαρμάκια τους ακριβώς να
ελάβουν για να φροντίσουν το Γεντούκι.

Έγω ήζαν έτοιμοι να τα παρατήσουν
αποκαλύπτηκε το μυστικό κουζί.

- Σκέφτηκε εγώ πιο χρήσιμα μπορείς, είπε ο Γιώργος.

Αφού το έβγαλαν στην επιφάνεια κατάλαβαν ότι το
κλειδί δεν χρειαζόταν.

- Κάποιος το είχε βρει πριν από εμάς. Δείξε είναι αδελφί-
πε η Δημητρά Πάει η Καραϊβική.
- Δεν πειράζει, έστω περισσότερο χρόνο μαζί. Είπε η Εμυρί-
λida.
- Κορίτσια! Κοιτάξτε. Όπως έπεσαν οι ακτίνες του ήλιου
μέσα στο στενάκι, γυάλισαν τρία νομίσματα.
- Λέτε να φτάνουν για να πάμε Καραϊβική; Είπε η Δη-
μητρά.
- Μπα, δεν νομίζω, είπε ο Γιώργος στενακωρημένος.
- Η Εμυρίλida σκέφτηκε αμέσως:

- Είμαστε τρεις και είναι τρία! Θα τα μοιραστούμε!
- Σωστά, είπε ο Γιώργος. Θα τα κρατήσουμε για πάντα για να θυμόμαστε την γιορτή μας!
- Έχετε δίκαιο! Η φίλια που αναπτύξαμε είναι μεγαλύτερη και σπουδαιότερη από όλα τα λείψα.
- Ήταν οι καλύτερες διακοπές. Είπε ο Γιώργος.

Πλέον δεν θα έχουν μόνο τις αναμνήσεις από τη Μήλο να τους θυμίζει τις διακοπές, αλλά και ένα ενθύμιο. Μοναδικό, όπως η φίλια τους.

Υψώσαν τα χέρια τους στον ουρανό κρατώντας ο καθένας τους δυτά που τους ένωνε.